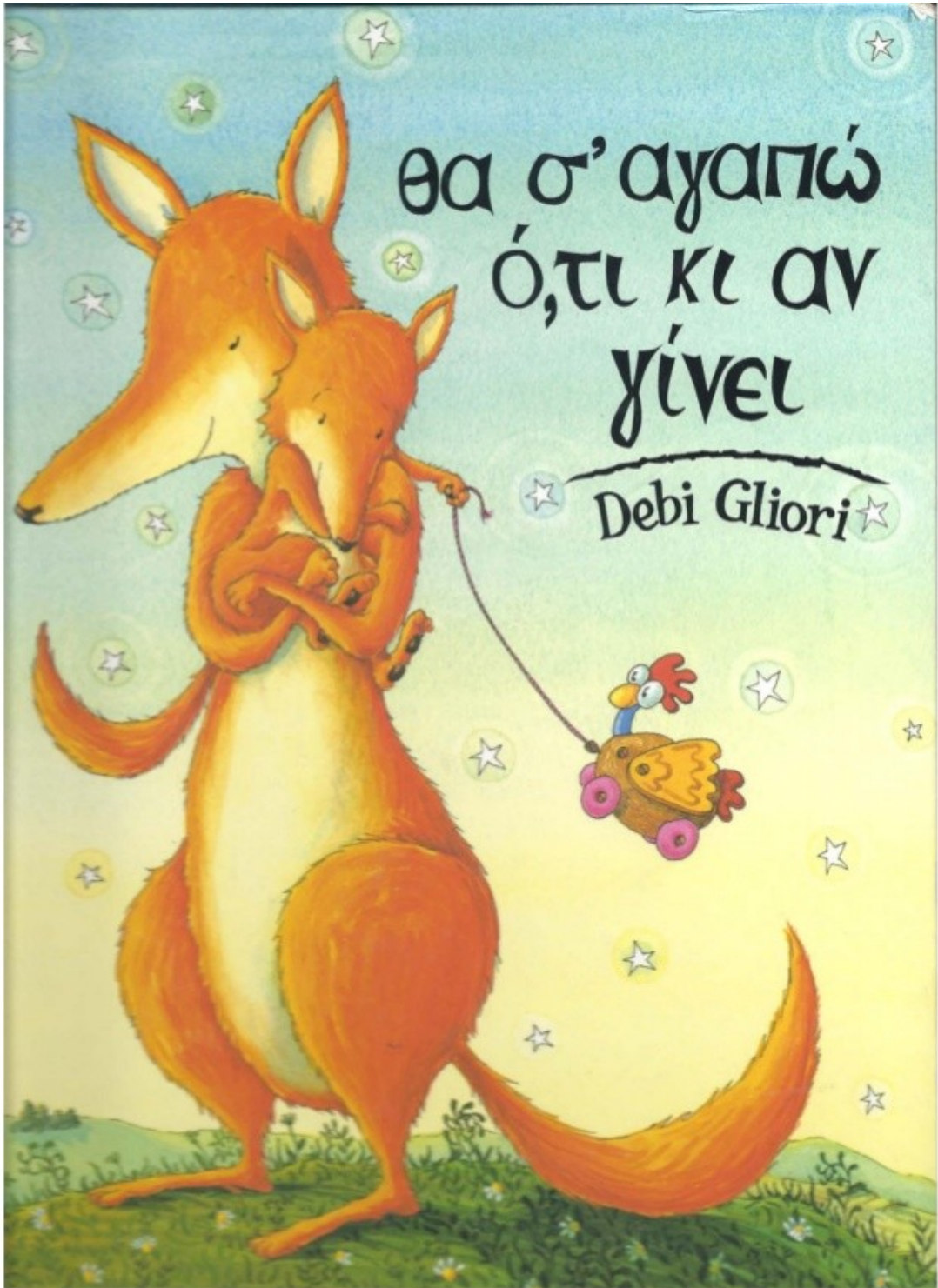
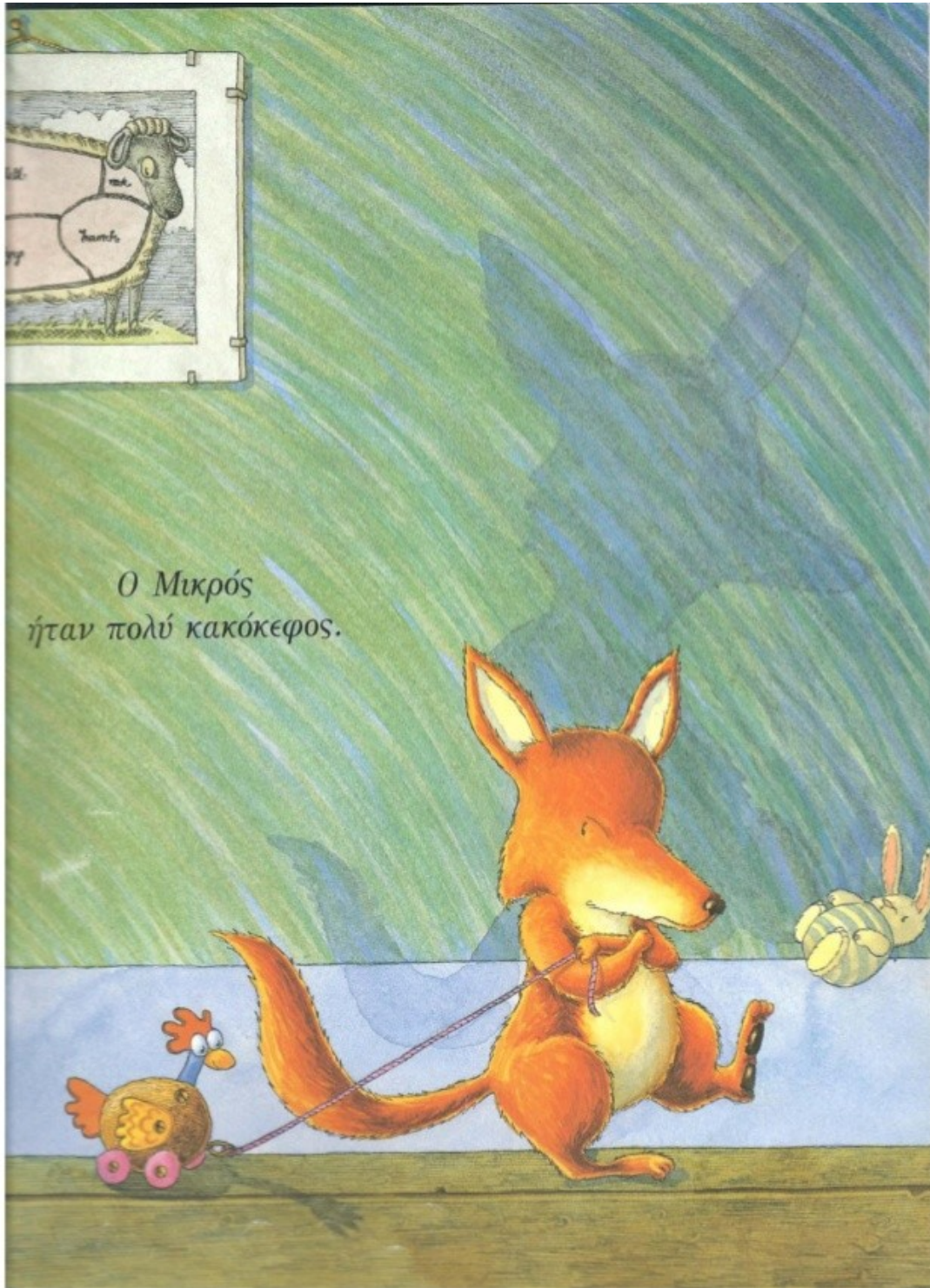

θα σ' αγαπώ
ό,τι κι αν
γίνεΙ

Debi Gliori

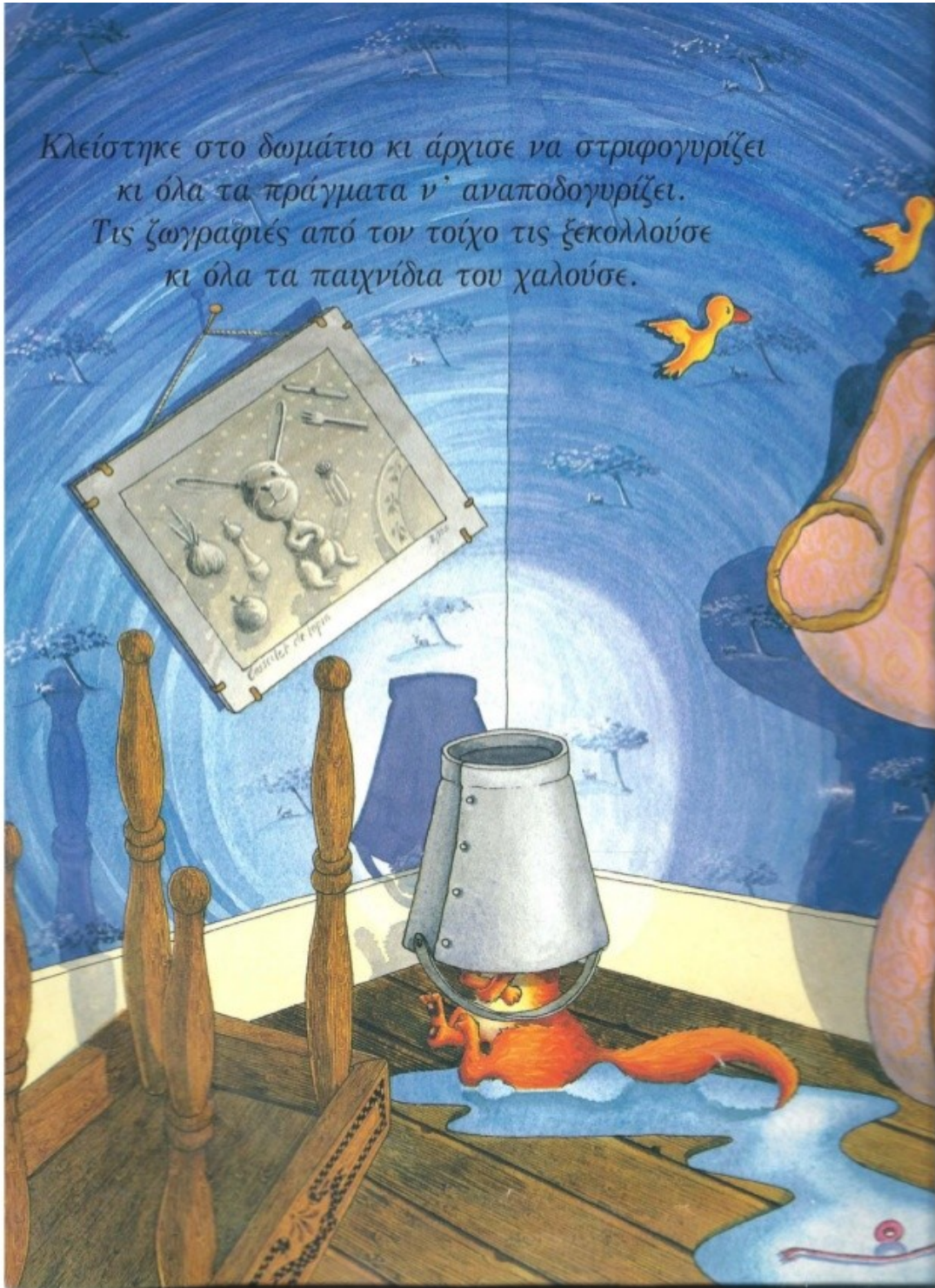

Ο Μικρός
ήταν πολύ κακόκεφος.

Κλείστηκε στο δωμάτιο κι άρχισε να στριφογυρίζει
κι όλα τα πράγματα ν' αναποδογυρίζει.
Τις ζωγραφιές από τον τοίχο τις ξεκολλούσε
κι όλα τα παιχνίδια του χαλούσε.

«Θεέ μου!» είπε η Μαμά
«τι έχεις πάθει;»

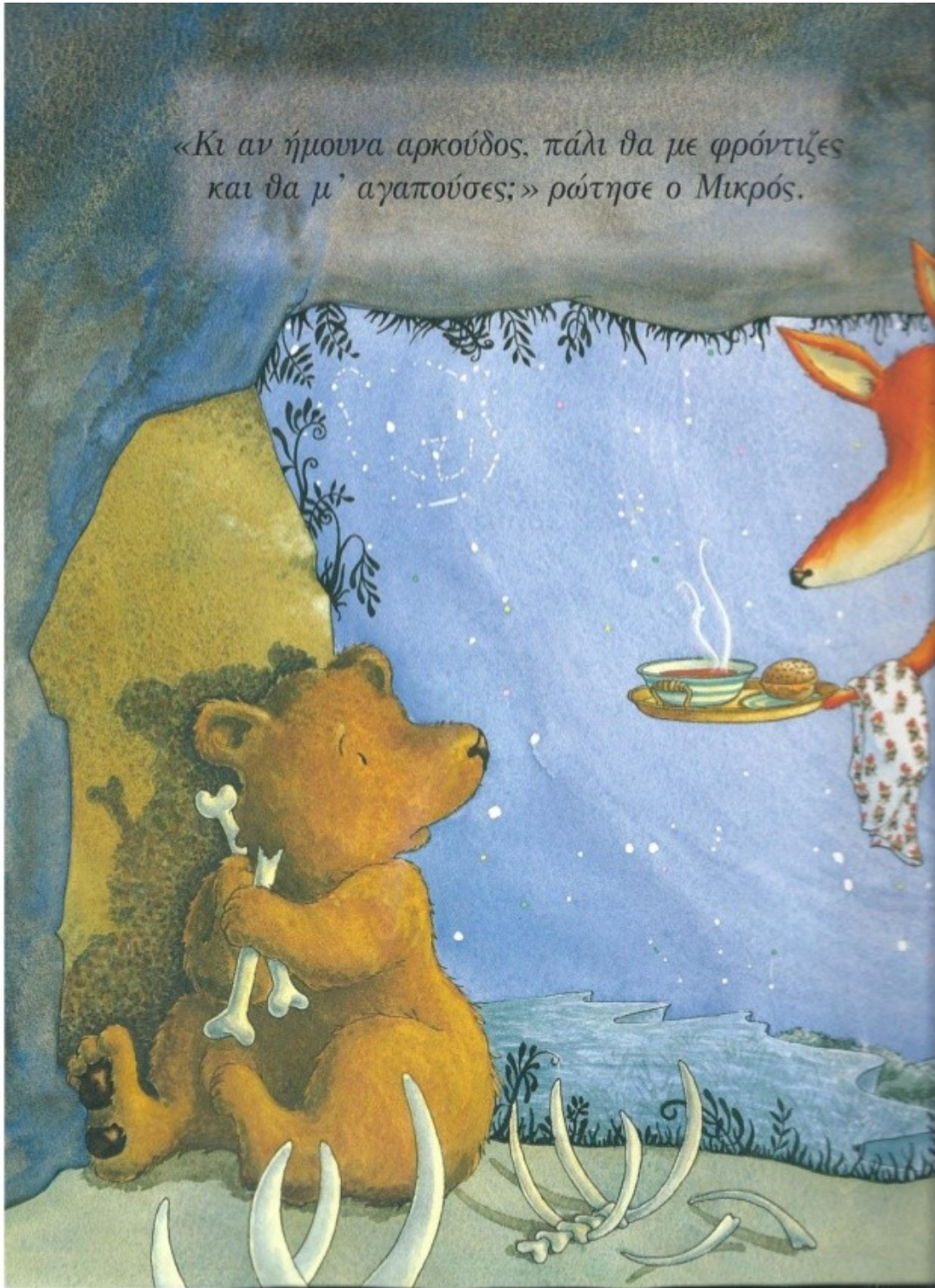
«Είμαι ένας ανάποδος
και γκριάρης Μικρός
και κανείς δε μ' αγαπάει»
είπε ο Μικρός.

«Μικρέ μου» είπε η Μαμά «όπως και να 'σαι,
εγώ πάντα θα σ' αγαπώ».

«Κι αν ήμουν αρκούδος, πάλι θα με φρόντιζες
και θα μ' αγαπούσες;» ρώτησε ο Μικρός.

«Φυσικά» είπε η Μαμά.
«Εγώ θα σ' αγαπώ
ό,τι κι αν γίνει».

«Αν όμως γνώμουν πράσινο έντομο, πάλι θα μ' αγαπούσε

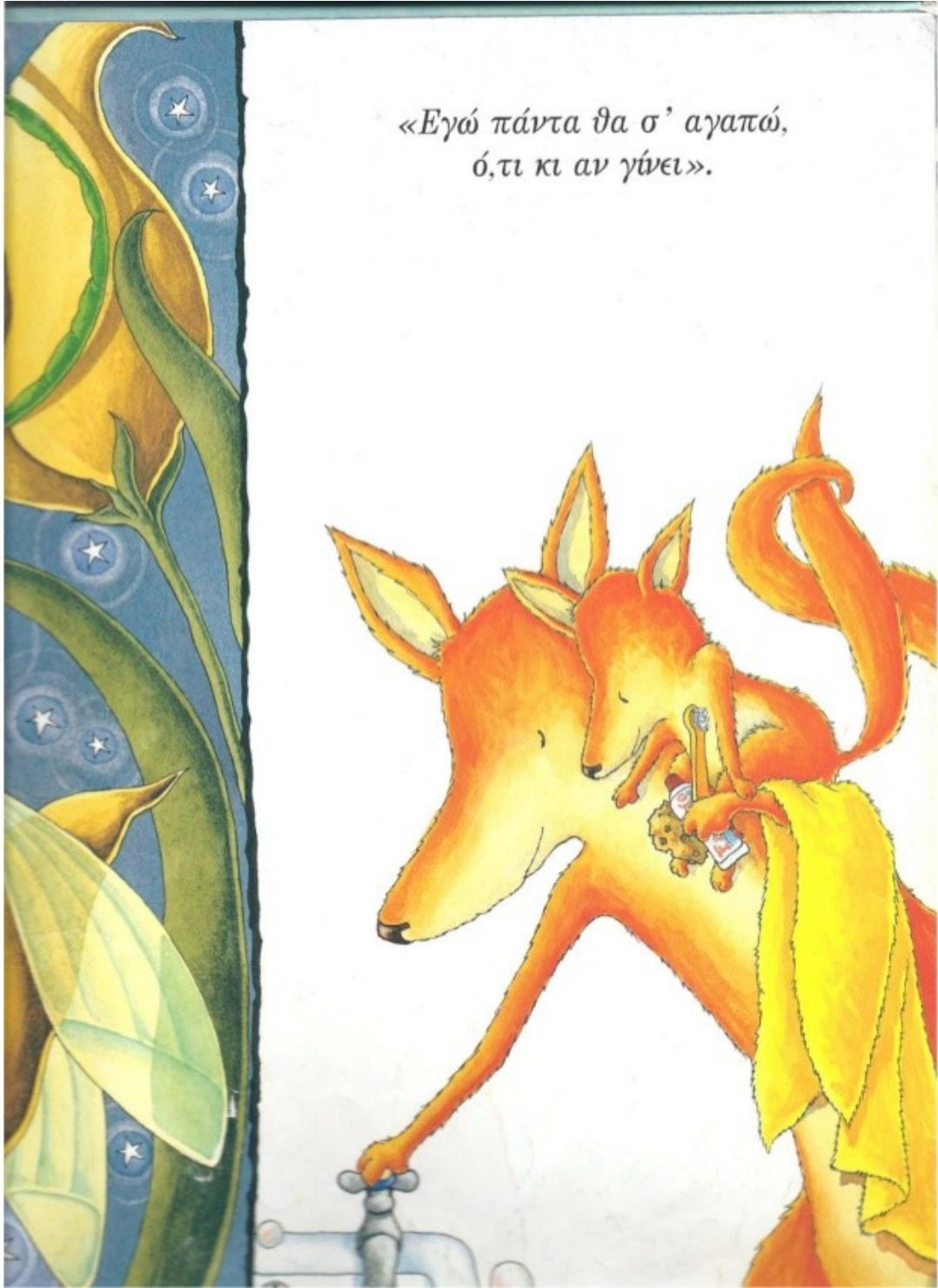
πάλι θα με αγκάλιαζες και θα με φιλούσες;»

«Φυσικά» είπε η Μαμά.

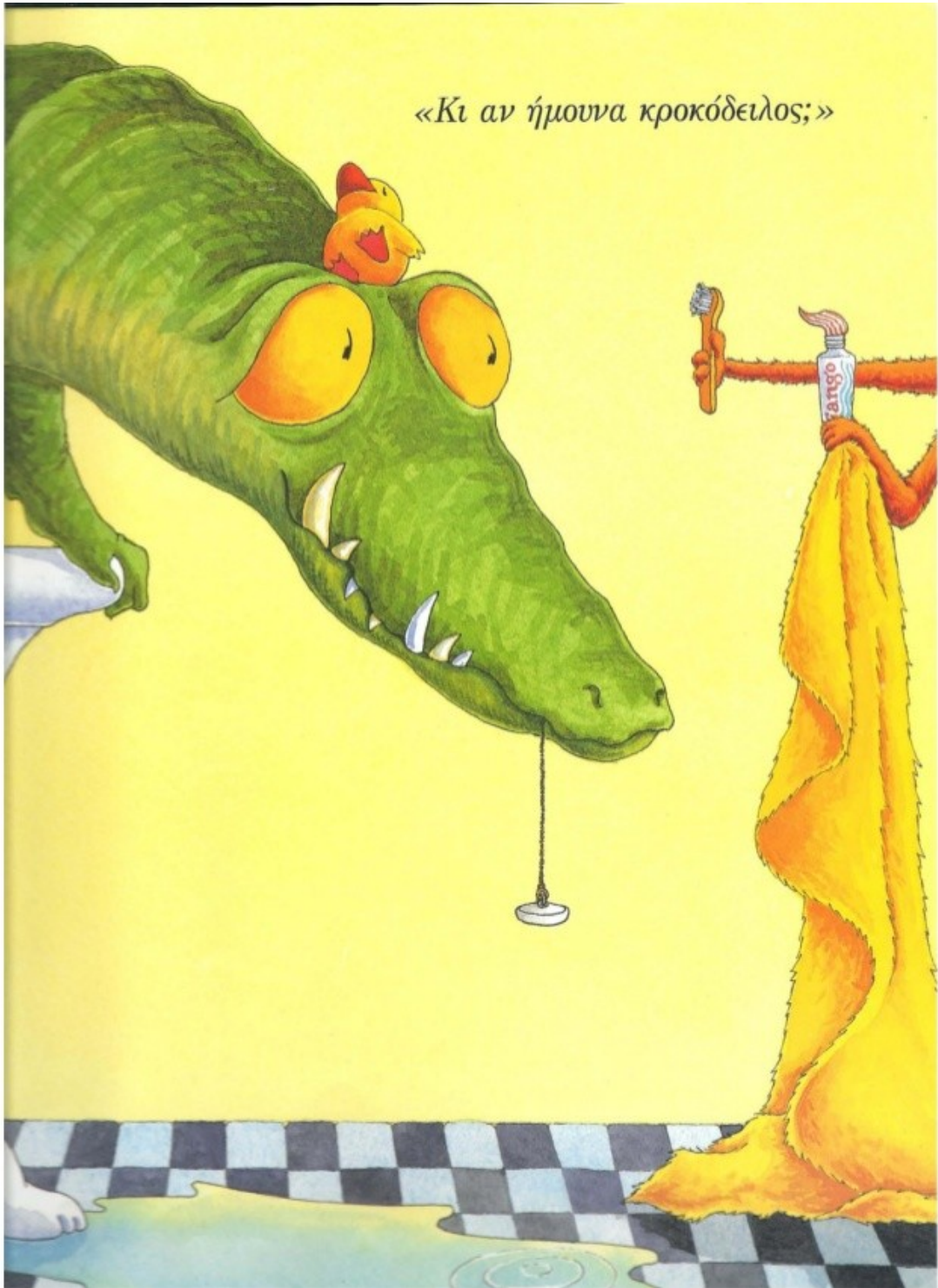
«Εγώ πάντα θα σ' αγαπώ,
ό,τι κι αν γίνει».

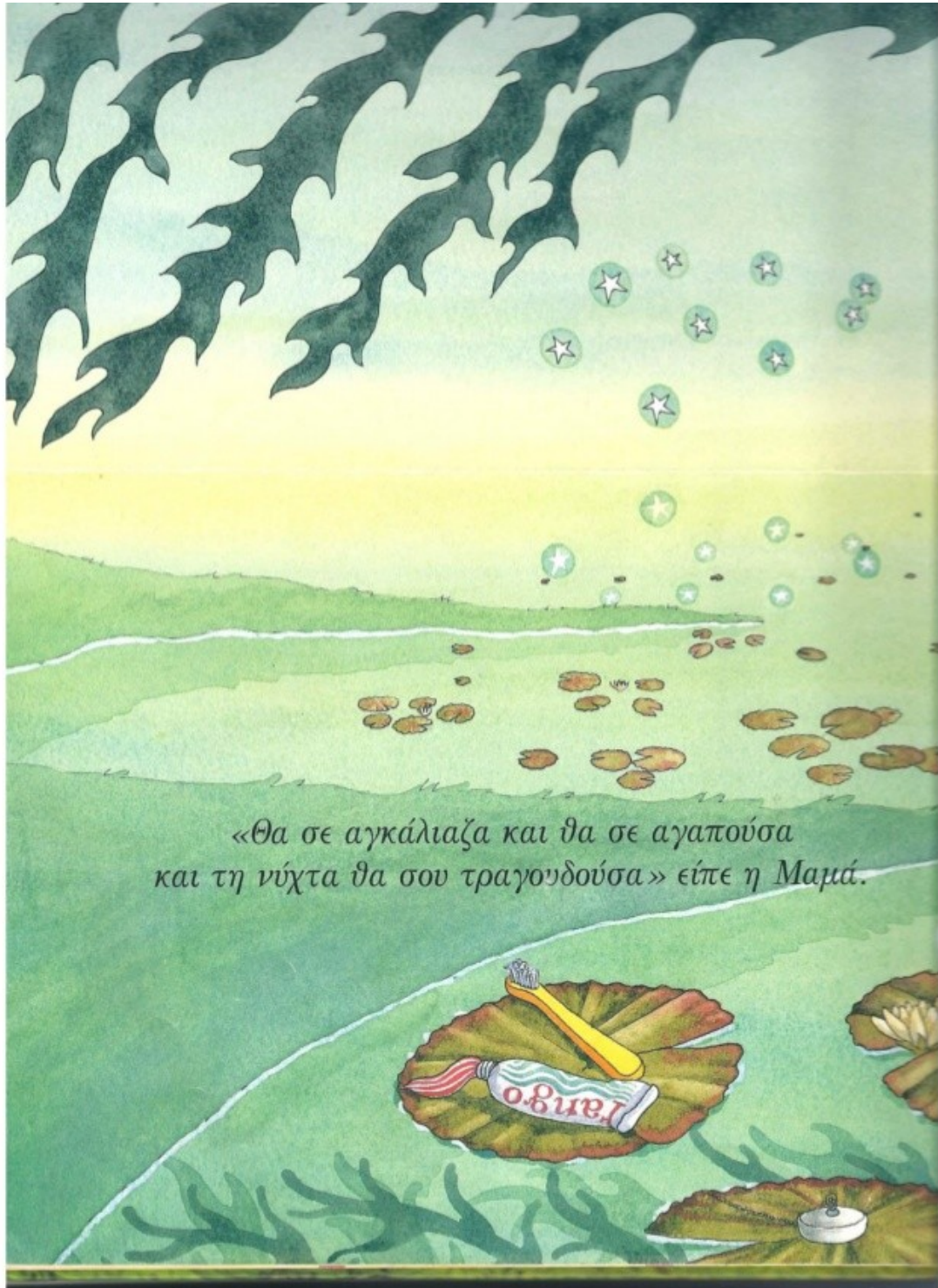

«Ό,τι κι αν γίνει;»
είπε ο Μικρός και χαμογέλασε.

«Κι αν ήμουνα κροκόδειλος;»

«Θα σε αγκάλιαζα και θα σε αγαπούσα
και τη νύχτα θα σου τραγουδούσα» είπε η Μαμά.

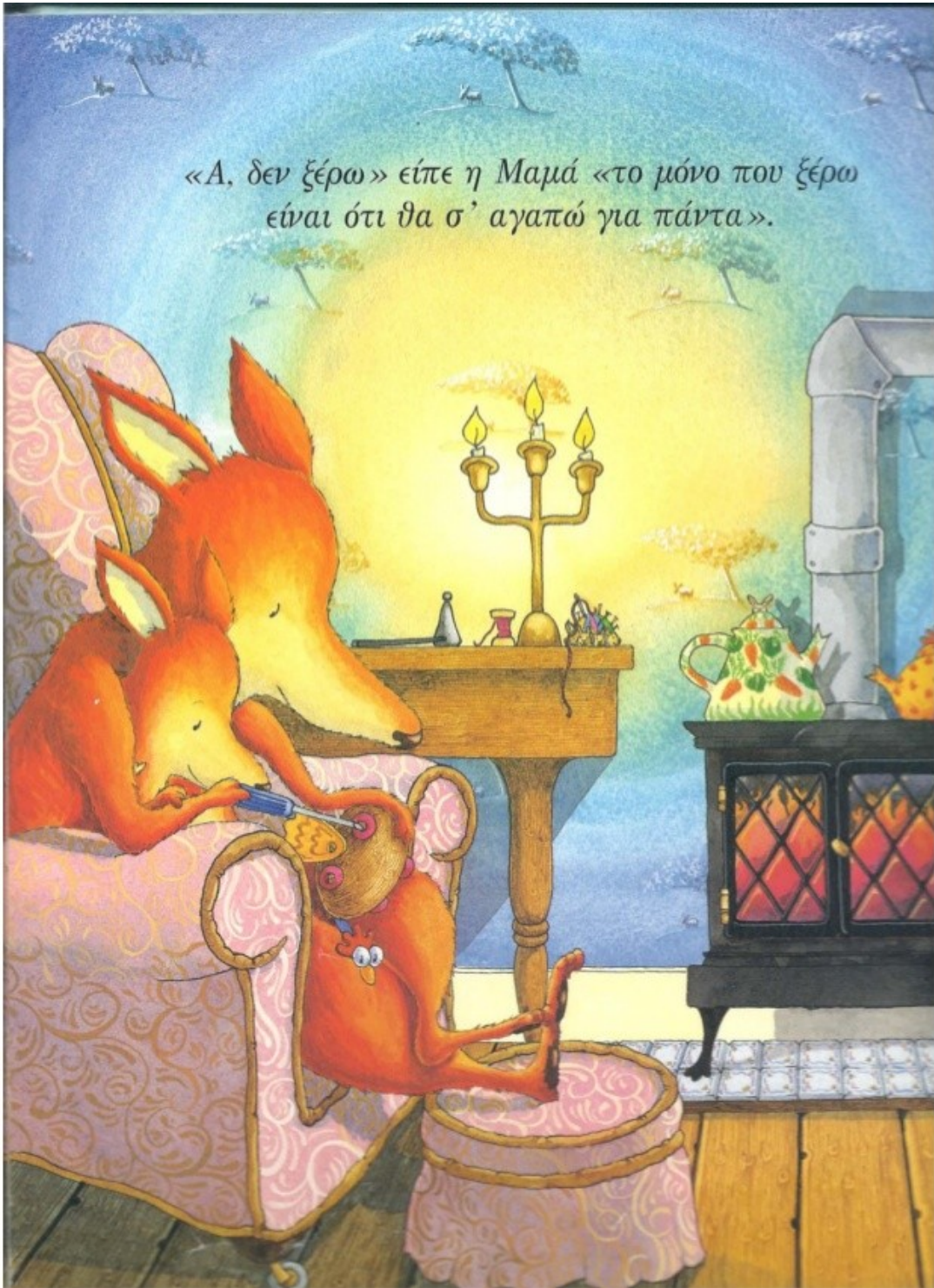

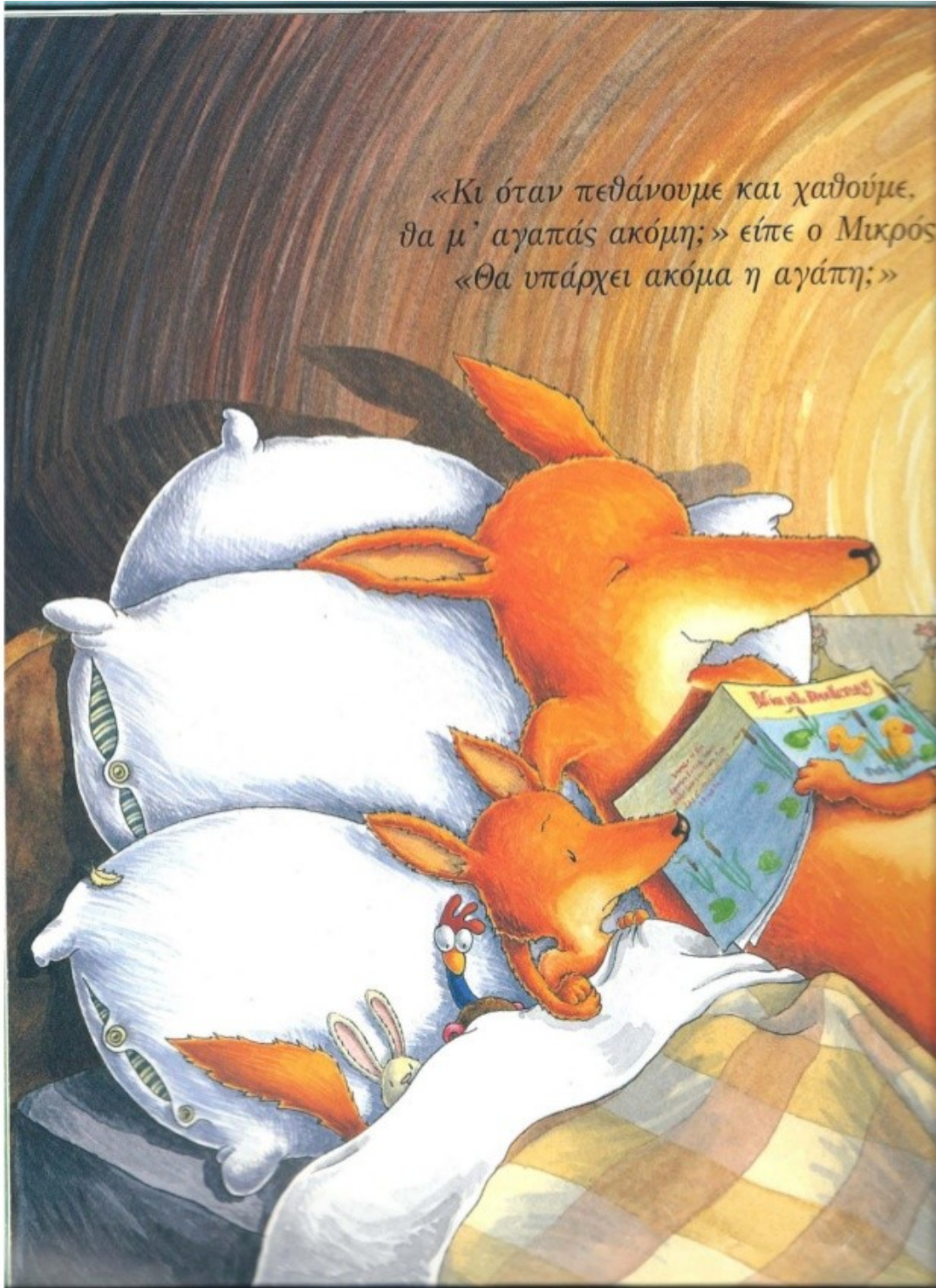
«Χαλάει ποτέ η αγάπη;»
ρώτησε ο Μικρός.
«Λυγίζει άραγε ποτέ και σπάει;»
«Κι αν ναι, μπορείς άραγε να
την κολλήσεις,
να τη φτιάξεις και να τη χτίσεις;»

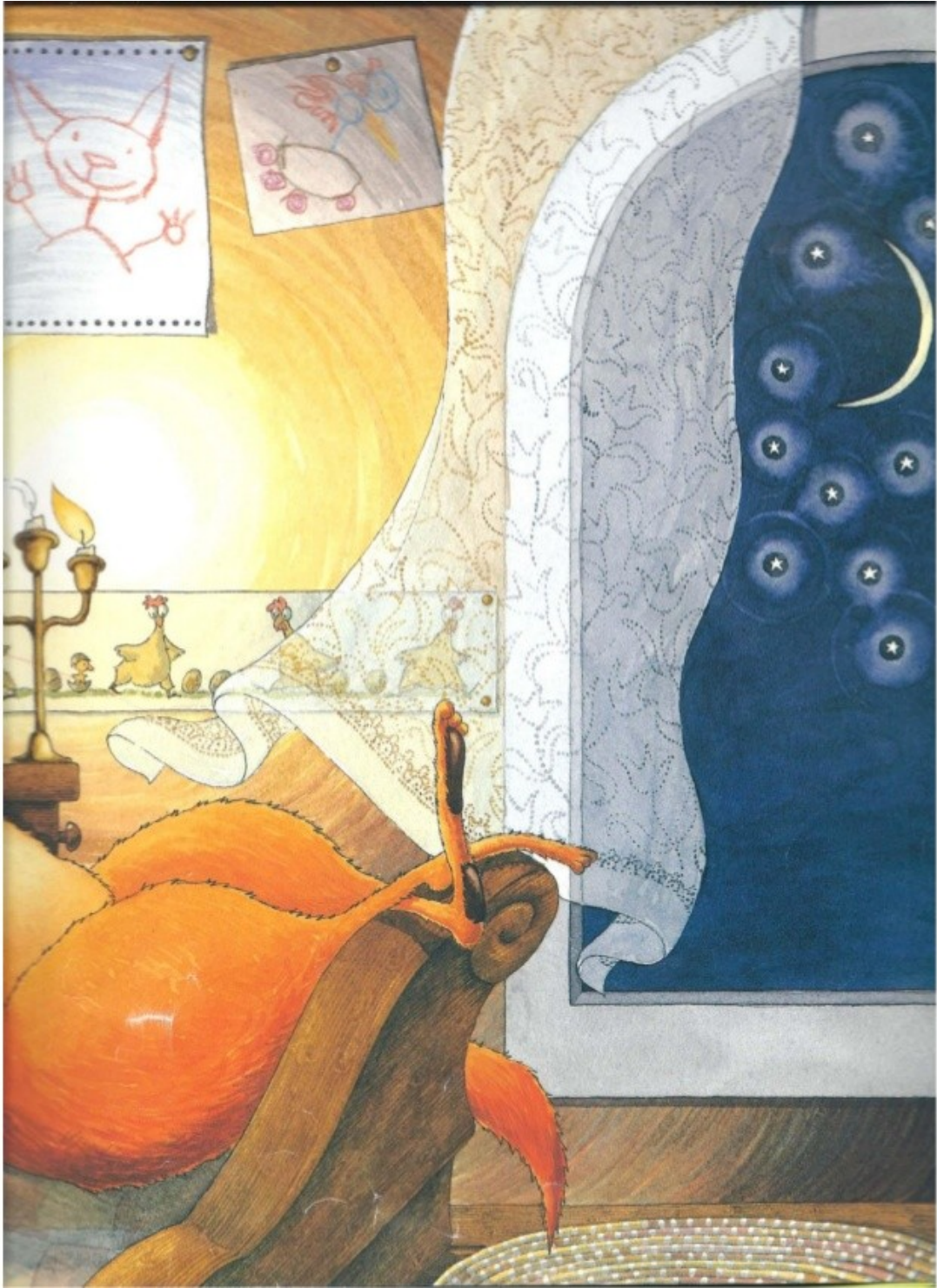

«Α, δεν ξέρω» είπε η Μαμά «το μόνο που ξέρω
είναι ότι θα σ' αγαπώ για πάντα».

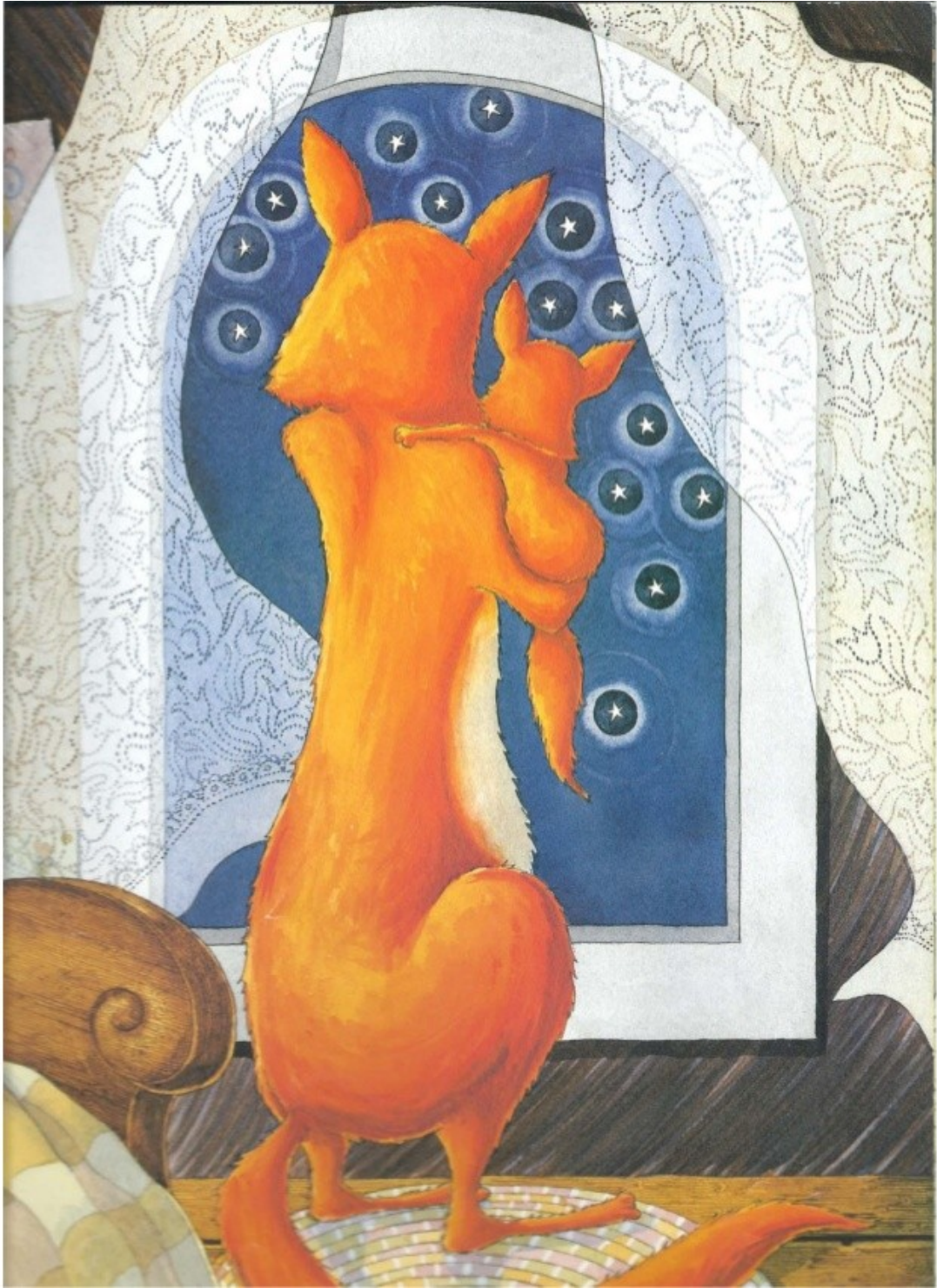
«Κι όταν πεθάνουμε και χαθούμε,
θα μ' αγαπάς ακόμη;» είπε ο Μικρός
«θα υπάρχει ακόμα η αγάπη;»

Η Μαμά πήρε στην αγκαλιά της
τον Μικρό και κοίταξαν μαζί
από το παράθυρο τον ουρανό.
Το φεγγάρι έφεγγε ψηλά
και τ' αστεράκια ήταν φωτεινά.
«Κοίτα, Μικρέ, τ' αστεράκια
πώς λάμπουνε στον ουρανό.
Ξέρεις πως πολλά απ' αυτά
έχουν πεθάνει εδώ και χρόνια πια;»

«Τα βλέπεις όμως πώς φωτίζουν ακόμα στον ουρανό;
Η αγάπη είναι σαν τ' αστέρια: ποτέ δεν πεθαίνει
και πάντα φωτίζει».

